

var blevet bedre, dersom man havde gjort Straffelovene strengere eller endogsaa afløst Skovene endmere, og paa alle Maader lagt sig efter at see Folk paa Tjengrene, som om de vare Skovtyve alle tilsammen. Derimod er denne Tilstand blevet bedre efterhaanden, og navnlig er blevet bedre, altsom man blev sig bevidst, at det dog nok var den rette og fornuftige Maade, hvorpaa denne Sag var indrettet. Og saaledes tør man ogsaa troe, at, naar en Forandring foregaaer med Hensyn til Jagtlovgivningen i vort Fædreland, som der vitterligen har været Trang til, og som der har været stærkt Spørgsmaal efter, naar den Lov udkommer, som her foreligger, og naar den viser, som jeg troer Enhver vil indrømme, en særlig Omhu for Jordbrugerens Besiddelser, ved at hjælpe dem, som bruge Jorden og leve af Jorden, til at sikke sig imod den Skade, Jagtbesiddernes Fordringer kunne tilføie dem, — at saa vil der vaagne hos Jordbrugeren en Bevidsthed om, at nu er der skeet ham Ret; og denne Bevidsthed og dens Indtrængen i det sædelige Liv blandt Folket, den er det, som skal sikke os for, at vi ikke faae det latterlige og jammerlige Syn at see, som Nogle ville mane op for os, men som jeg ikke venter nogenstunde at faae at see, at Jordbrugeren i det Hæle taget skulde forlade den gode gyldne Bund, han har, og løbe ud med Bøssen og gjøre sig til Krybskytte for slet Intet; thi slet Intet maatte det dog aabenbart ansees for at være, hvad det kunde skaffe ham af pecuniær Binding, og slet Intet maa man dog ansee den Adspredelse og Motion, han derved kan skaffe sig, for at være for ham, da han, som vi jo nok vide, kan have og har sin Adspredelse og Motion paa en ganske anden Maade bag sin Ploug og med sin Lee. — Jeg holder mig derfor fuldkommen overbevist om, at — uagtet det ikke er at mis kjende, at, dersom det var en Lov, som gaves for en Flok slettænkende Mennesker, en Lov, som gaves for Folk, der pønsede tidlig og silde paa at tilvende sig en ulovlig Fordeel, saa vilde § 14 vist blive misbrugt, og saa vilde det være en Daarskab, at give en saadan Lov, — jeg siger, jeg holder mig derfor overbevist om, at desuagtet vil det, da den gives for et Folk, som det

danste Folk har vilst sig at være, gives for en Bøndestand, hvis danske Landsoldat har slaaet sig til Ridder i denne Krig, som det kjøbenhavnske Borgerkab gjorde det under Beleirningen 1659, sikkert nok vise sig, at med den Trofasthed og Tapperhed, som har udviklet sig i Krigen, dermed udvikle sig ogsaa alle gode borgerlige Egenskaber og Dyder, og at den nævnte Stand, naar den kun seer, at Loven giver den et godt og omhyggeligt Børn, ikke vil gaae ud over, hvad Loven har indrømmet, om der ogsaa gives Leilighed dertil. — Jeg stemmer derfor for denne Paragraph, saaledes som den er kommen til os fra Folketthinget.

Solberg: Det glæder mig at høre, at den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, i Hovedsagen er aldeles enig med mig; thi naar jeg har sagt, at Krybskytteri har fundet Sted, uagtet Straffene have været urimelig strenge, saa har jeg derved villet udtale, at Lyften til at gjøre det Forbudne, den er saa stor hos Menneskene, at jo større Straffene vare derfor, desto mere Lyft havde de til at gjøre det. Med Hensyn til det ærede Medlems Dyringer om den menneskelige Natur, saa vilde jeg gjerne have at vide af ham, om han ikke ved denne Leilighed vilde oplyse mig om, hvorfor da de, der have Tilladelse og Ret til at skyde Dyrene, have en større Lyft til at skyde dem, end Menneskene i Almindelighed? Det kan jeg ikke forstaae. Maaskee det ærede Medlem vilde oplyse mig om, hvori da egentlig den store ubetalelige Fornøielse bestaaer. Dersom det er en saa stor Ret, den samme Jagtret, at den aldeles ikke kan betales eller vurderes af Mennesker, hvori bestaaer da Glæden? Derom onskede jeg mig gjerne oplyst af det ærede Medlem. Jeg skal stræbe at imødegaae nogle af de Indvendinger, som af flere ærede Rigsdagsmænd ere gjorte imod Majoritetens Indstilling til § 14. Jeg skal først henvende mig til det ærede Medlem fra Helsingør. Det gjør mig ondt, at han har udtalt Noget idag, som jeg troer indeholder et Princip, som jeg for mit Bedkommende anseer for meget farligt, ja, jeg siger — meget sorgeligt. Det er nemlig ikke det, at have Dnister og Forhaabninger og udtale disse, men at have den Mening, at man vil have alle sine Dnister og Forhaabninger gjorte til Lov, og saa, naar